

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIË.

EVANGELINE BOOTH, *Generaal.*   WILLIAM BOOTH, *Stichter*   JOHANNES W. DE GROOT, *Kommandant.*

39ste JAARGANG No. 1.   Internationaal Hoofdkwartier: JANUARI 1938   Territoriaal Hoofdkwartier   PRIJS 10 CENT.
101 Queen Victoria Street, Londen E. C.   voor Ned.-Oost-Indië: Javastraat 16, Bandoeng.

B E R E I D H E I D

„Laat uwe lenden omgord zijn,
en de kaarsen brandende”.

Lukas 12 : 35.

DOOR MEVROUW
KOMMANDANT
DE GROOT

*De ernst
des
levens is
Schoon.*

EENMAAL lag het jaar 1937 als een verborgenheid voor ons! Verwachtingen en vragen wisselden elkaar af, als wij in de toekomst blikten! Nu ligt het achter ons als iets, waarmede wij vertrouwd zijn geraakt, iets wat wij doorleefden. Het jaar is in den schoot der eeuwigheid verzonken en keert nimmer weder! Zoo zal het na 12 maanden ook zijn met dit nieuwe jaar! Nathan R. Wood zegt het zoo duidelijk in zijn nieuwste boek „The secret of the Universe” (De geheimenis van het Heelal): „De tijd wordt niet geboren uit het verleden, hij komt voort uit de toekomst; hij vloeit niet heen naar de toekomst, doch hij vloeit weg in het verleden. Wij gaan niet dezelfde richting als de tijd. Telkens weer

der eeuwigheid, zingt Mozes: „Want duizend jaren zijn in Uwe oogen, als de dag van gisteren, als hij voorbijgegaan is.” De gelijkenissen, welke Jezus gebruikt om deze waarheid te illustreeren, zijn alle diep ernstig. Denken wij slechts aan de geschiedenis van het onkruid en het zaad, aan de geleende talenten en de verantwoording, daarvan gevraagd aan de dienaren, om niet te spreken van de gesloten deur, waarvoor de vijf dwaze maagden tevergeefs om genade riepen. Het is alles zulk een bittere ernst, dat wij voor een oogenblik al het andere even terzijde moeten stellen, om deze vraag op leven en dood in haar volle grootte tot ons te laten doordringen. „Is dit nu een bemoedigend woord

beteekent iets ernstig op te nemen niet, dat men daarbij treurig en terneergelagen behoort te zijn, de hoop en de vreugde moet verliezen. Den Ernst in het aangezicht blikken, beteekent ook niet met koortsachtigen ijver aan den arbeid gaan, of in grooten angst zich de handen wringen. Ernstig zijn beteekent iets geheel anders. Wij behoeven alleen de vrouwengestalte op bovenstaande afbeelding aan te zien — ze stelt een der vijf wijze maagden voor uit de gelijkenis —. Als wij ze aanzien, beseffen wij opeens de schoonheid van den ernst. Er gaat een groote aantrekkingskracht uit van de rustige waardigheid bij den mensch, die zijn gansche denken, wezen en willen richt op het meest verheven doel. Daarin ligt de grootste levenswijsheid. Ze beïnvloedt alle ondergeschikte dingen in het leven, alles maakt zij ondergeschikt aan het beoogde, groote levensdoel. Beelden spreken dikwijls duidelijker dan woorden. Zoo ook hier. De lamp brandt helder en rustig. De reserve-olie was op het juiste oogenblik voorhanden. Er heerschte geen opgewondenheid, toen de stem van den bruidegom vernomen werd. Geen aanklacht tegen zichzelf maakt het hart onrustig. Er bestaat geen oorzaak tot

angst. Ofschoon het een oogenblik is van diepen ernst, daar het gaat om de bereidheid der ziel, is er toch een sterke rustige vreugde in de houding en den open blik te lezen. De lenden zijn omgord als teeken van bereidheid. Het licht van de brandende lamp roept de verborgen trouw te voorschijn. Daarom is het gelaat zoo schoon! Verborgene trouw, die aan het licht treedt, openbaart innerlijke kracht, zij straalt uit iedere handeling, maakt elke schrede welbewust. Zij maakt de ziel mooi en aantrekkelijk en zoo onuitsprekelijk gelukkig. De ernst des levens is schoon! Hij is niet anders dan de Goddelijke discipline in het menschenleven. Het kostbaarste — de onsterfelijke ziel — wordt ook als het meest kostbare behandeld. De brandende lamp is daarvan het beeld. Het licht bewijst, dat er olie voorradig is en is een symbool van het Goddelijke leven, dat in de ziel woont. Immer een onuitputtelijken voorraad van deze olie in zich om te dragen beteekent, de ware wijsheid te bezitten, welke waarde verre die van alle aardsche wijsheid overtreft. Jezus spreekt van de wijze en de dwaze maagden. Er wordt geen melding gemaakt van een derde groep, die tusschen deze beide in staat. Het is een gelijkenis voor de Christenen. Feitelijk bestaat er weinig onderscheid tusschen de beide groepen. Zij hebben bijna alles gelijk:

*Licht-
symbool
van het
Goddelijke
leven.*

ontmoeten wij hem, wij overgaande van het verleden naar de toekomst, hij zich juist in tegenovergestelde richting voortbewegend. Dat is het, waarom het heden altijd van voorbijgaanden aard is.” Het benutten van het oogenblik zou men kunnen vergelijken met het belichtingsmoment van den fotograaf. De indruk is gemaakt, het juiste moment is voorbij, een zichtbaar spoor is achtergelaten. Zoo is het met het leven. Het is ontzaglijk ernstig, onvergelijkelijk gewichtig. Het is zoo ernstig, omdat het, terwijl het voortijlt, de eeuwigheid beïnvloedt. „Ik moet werken, zoolang het dag is, de nacht komt, wanneer niemand werken kan.” Paulus schrijft: „Koopt den tijd uit”. Bekend is het beeld, dat Jacobus gebruikt: „Want hoedanig is uw leven? Want het is een damp, die voor een weinig tijds gezien wordt en daarna verdwijnt.” En met de geschiedenis der menscheid in gedachten, bezien in het licht

voor het nieuwe Jaar, dat ons hoop en levensvreugde geven moet?” vragen enkelen wellicht. Ernstige zaken zijn niet voor ieder aangenaam. Toch

„DE LAMPEN BRANDENDE . . . . .”	
„De lendenen omgord en brandende de lampen!”	„Bereid zijn”, klinkt de last: zoo neemt dan (saam de vouwen
Zóó roept het jaar u toe, nu g'aan zijn (ingang staat:	Van 't hangende gewaad, dat licht u (struik'len doet;
Weest vaardig en bereid tot werken, dienen, (kampen	Omgordt u met de kracht van 't vol geloofs- (vertrouwen,
Tot scheiden, als Gods ure slaat!	Met Christenlied' en Christenmoed!
De lendenen omgord! schik' weg wat u zou (hind'ren	Steekt uwe lampen aan! — ook zoo een zon (van zegen
Om volgzzaam, 't aller uur, langs d'onge- (wisse paan,	Uw levenspad bestraalt en in uw woning (lacht!
Als knechten in Gods dienst, neen! als gelief- (de kinderen,	Omgordt u! gij moet voort op d' onbekende (wegen!
Den weg, dien Hij u wijst, te gaan!	De lampen aan! — straks komt de nacht!

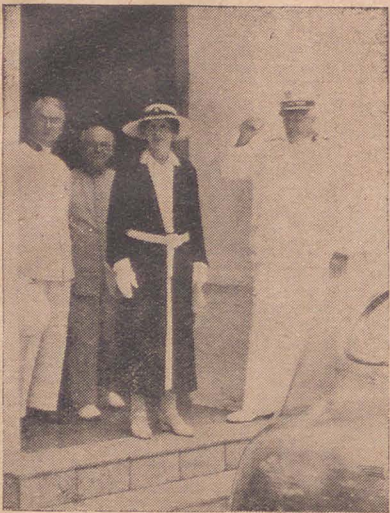
Allen namen zij hare lampen — allen kenden de noodzakelijkheid van het innerlijke, geestelijke licht. Allen maakten zich op, den bruidegom tegemoet te gaan. — allen beoogden hetzelfde doel: Jezus te ontmoeten. Alle lampen brandden bij aanvang — een goed geestelijk begin was gemaakt. Allen werden „sluimerig” en sliepen in — zij waren allen aan dezelfde verzoeken blootgesteld. Allen bereidden hare lampen — ieder wilde haar ziel het beste aanzien geven. (vervolg pag. 8)

„ZEGENENDE ZAL IK U ZEGENEN!“

Tel uw zegeningen — één voor één ;
Tel ze alle en vergeet er geen !
Tel ze alle — noem ze één voor één —
En gij ziet GODS goedheid en genade alleen !

ALLE zegeningen tellen, die God in het afgelopen jaar schonk op het werk onze handen in Ned.-Indië, is ondoenlijk, want ze zijn ontelbaar! Toch doet een terugblik op het vervlogen jaar ons jubelen en danken voor de goedertierenheden Gods. Verre van het Leger des Heils hoogmoedig te maken, op wat het doet, maakt zulk een terugblik het hart ootmoedig, omdat het nog zooveel beter had gekund en zooveel ongedaan moest blijven. Het is een aanmoediging om in 1938 de kansen nog beter te benutten en de gelegenheden nog tijdiger aan te grijpen.

De Generaal voor het Hoofdkwartier te Bandoeng.

Januari.

Het begin van dit jaar was voor de Heilstroepen in Ned.-Indië van groote betekenis. Na 42 jaar was het voor het eerst, dat een Generaal van het Leger des Heils de strijdmachten op Java kwam bezoeken. Op 24 Januari arriveerde **Generaal Evangeline Booth** in Priok. Nog trilt het enthousiasme na in onze herinnering, van het spontane, warme welkom, dat haar over heel Java ten deel viel. Nog klinkt haar „bevel“ ons in de ooren: „Geef u geheel — doe uw deel!“ Het geheele jaar hebben wij dat woord hier of daar gehoord, in en buiten den Legerkring uit den mond van hen, die door die opdracht in het hart gegrepen waren. Honderden officieren en soldaten hebben ernaar gestreefd het in praktijk te brengen!

In diezelfde maand bracht **mevrouw Tjarda van Starckenborgh Stachouwer** haar eerste bezoek aan een Legerinrichting, hier te lande en wel het Meisjeshuis te Batavia, hetwelk bijzonder op prijs werd gesteld.

Februari.

Het bezoek van de Generaal aan Soerabaja viel in de eerste dagen van Februari. De herinnering aan de machtige, enthousiaste schare in het „Kunstkringhuis“, zal haar ongetwijfeld lang bijblijven. Op 3 Februari vertrok onze geëerde gast naar Singapore.

9 Februari, de dag, waarop de **40 Kadetten** tot Kadet-Luitenant werden bevorderd en hun marschbevel ontvingen, was voor deze jonge menschen zeker de belangrijkste dag van het afgelopen jaar.

Maart.

Een nieuw tehuis voor de Landmacht, alsook een nieuwe Legerzaal werden door den Kommandant geopend te MALANG. Verschillende militaire en civiele autoriteiten waren bij deze plechtigheid aanwezig. De resident, kolonel Pesman, overste Reterink en de burgemeester spraken woorden van waardeering over den arbeid onder onze „jongens.“

April.

Zijne Excellentie en mevrouw Tjarda van Starckenborgh Stachouwer, vergezeld van de oudste freule, brachten een bezoek aan ons Meisjeshuis te OENGARAN. Dit was een belangrijke gebeurtenis voor alle bewoners van dit tehuis! Met groote belangstelling werd alles in oogenschouw genomen.

Ook de Lepra-kolonie te Semarong bij

Soerabaja viel de eer te beurt mevrouw Tjarda te mogen ontvangen. De patiënten hebben dit bezoek bijzonder gewaardeerd.

In diezelfde maand viel het 30-jarig jubileum van het Militair tehuis op Kramat in BATAVIA. Het tehuis mocht zich over bijzondere belangstelling verheugen. Het feest werd geleid door onze Kommandant, terwijl verschillende militaire autoriteiten het woord voerden o.a. generaal Van Tricht, en luitenant-kolonel Tulp, terwijl resident Van Ginkel sprak namens het civiel bestuur. Z.E. de Legercommandant had het tehuis reeds eerder met een bezoek vereerd en zond zijn gelukwenschen per brief.

Het eerste bezoek van Kommandant De Groot aan TARAKAN was voor dezen afgelegen post een groote bemoediging.

Mei.

De derde LANDDAG, ditmaal gehouden op „Berg en Dal“ te Bandoeng was een groot succes. In de vrije natuur werd het heerlijke Evangelie met kracht gepredikt. Een groote schare was tegenwoordig en een gewijde sfeer was in iedere bijeenkomst merkbaar.

Juni.

In deze maand kreeg de Jeugd een beurt. De bijzondere JONGELIEDEN-DAGEN in de verschillende centra brachten grooten zegen. Honderen jonge menschen werden bereikt en velen deden gedurende die bijeenkomsten hun levenskeuze.

Makassar, Ambon en Manado ontvingen in deze maand bezoek van den Chef-Secretaris, hetgeen een groote bemoediging was voor deze afgelegen posten.

Juli.

Een flinke groep jonge officieren arriveerde uit het vaderland ter versterking onzer strijdmachten.

Augustus.

Op 1 Augustus werd in alle posten in dezen Archipel de MOEDERSDAG gehouden. In de bijzondere samenkomsten daaraan verbonden werd „moeder“ de eerste plaats gegeven en mochten wij velen bereiken.

De CONFERENTIES in Semarang, Bandoeng en Batavia, waren tijden van rijken zegen voor allen, die er aan deelnamen. Groote scharen werden bereikt en vele zielen voor Christus gewonnen.

September.

Deze maand was een zeer belangrijke voor ons werk aan de Oostkust van Sumatra. Een lang gekoesterde wensch kwam in vervulling door de opening van het nieuwe kindertehuis te MEDAN onder leiding van den Kommandant. Mevrouw J. W. Bitters-Roelofsen opende de deur. Er was groote belangstelling uit alle kringen der burgerij van Medan en ieder was vol waardeering voor het mooie, practisch ingerichte gebouw.

De opening van het complex gebouwen voor het tehuis voor Zee- en Landmacht te

SOERABAJA was een andere bijzondere gebeurtenis in September. Resident Winkler vertegenwoordigde bij die gelegenheid Z.E. Gouverneur v.d. Plas, kolonel Van Temmen sprak n.s. Z.E. den Legercommandant, terwijl de burgemeester zich liet vertegenwoordigen door een der wethouders.

De laatste Conferenties in Soerabaja en Malang vormden een waardig en gezegend slot voor deze bijzondere, geestelijke poging, waarop wij met groote dankbaarheid terug zien, 150 zielen kwamen tot God.

October.

Het Ooglijders-Hospitaal in SEMARANG ontving in deze maand bezoek van Z.E. den Gouverneur-Generaal en mevrouw Tjarda, die zeer belangstellend alles in oogenschouw namen en zich door dr. Pilon, den geneesheer-directeur, over alles lieten inlichten.

November.

Z.E. de Gouverneur-Generaal ontving den Kommandant in een langdurige audiëntie en verblijdde ons met een gift van duizend gulden.

Deze maand staat met gulden letters aangeeteekend in de annalen van Midden-Cele-

Mevrouw Tjarda van Starckenborgh Stachouwer op bezoek in het Meisjeshuis te Batavia.

bes. Kommandant en mevrouw De Groot leidden hier het Congres te Kalawara en hielden zeer gezegende officierssamenkomsten. Ook Koelawi, Lindoe en Paloe werden bezocht en overal werden samenkomsten gehouden, waar honderden tegenwoordig waren. Dit bezoek is van groote betekenis voor dit verafgelegen deel van ons zendingswerk.

December.

Het eerste bezoek aan AMBON van den Kommandant voor een Vijfdaagsche Conferentie en de opening van een Militair-tehuis is zeer wel geslaagd. Groote scharen werden bereikt en 80 zielen knielden neer aan 's Kruises voet. Het werk op Ambon heeft groote belofte voor de toekomst.

De Kommandant bij aankomst te Tarakan.

De opening van het gerestaureerde kindertehuis te MEDAN, thans ingericht voor inheemsche en Chinese kinderen, was een andere bijzondere gebeurtenis voor de Oostkust van Sumatra. Mevrouw De Groot leidde deze plechtigheid bijgestaan door de Maatschappelijk Secretaresse, Brigadier Stewart; er was groote belangstelling, vooral van Chinese zijde. Mevrouw Bouwes Bavinck opende de deur van dit kindertehuis.

VOOR HET NIEUWE JAAR.

„— Zijt vreedzaam onder ell' vertrouwen. Vermaant de ongeregelde, wakken, zijt kleinmoedigen, ondersteunt de lankmoedig jegens allen.

Ziet, dat niemand kwaad voor kwaad iemand vergelde; maar jaagt allen tijde het goede na, zoo jegens elkander als jegens allen.

Verblijdt u allen tijd.

Bidt zonder ophouden.

Dankt God in alles; want dit is de wil van God in Christus Jezus over u.

PAULUS.

REMBANG.

Lt.-Kolonel Lebbink op bezoek.

Het gebeurt niet vaak, dat wij vanuit Rembang iets laten hooren. Toch zitten wij niet stil, doch strijden den goeden strijd.

Zondag 21 November was voor ons korps een heel bijzondere dag. Wij hadden toen n.l. het bezoek van Lt.-Kolonel Lebbink. Nooit tevoren had de Kolonel in ons korps een bijeenkomst geleid en daarom te meer werd zijn bezoek op prijs gesteld. De bijeenkomsten waren goed bezocht.

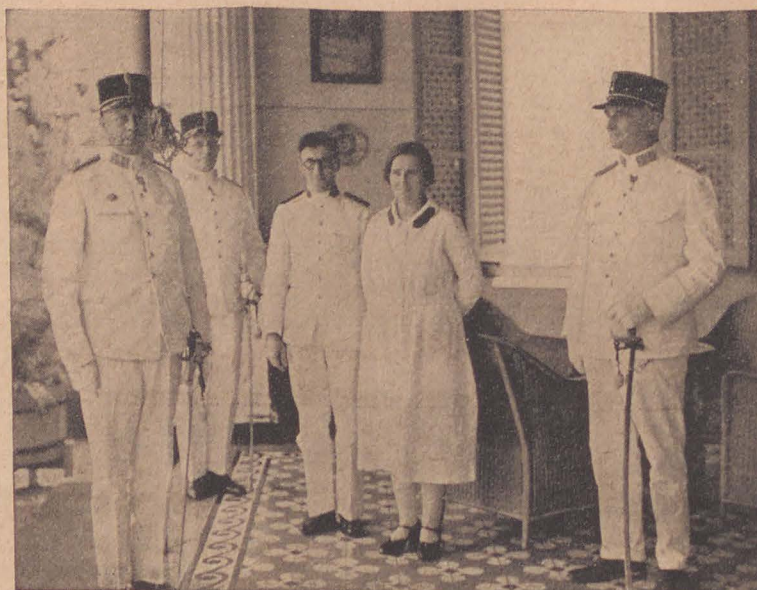
In de openluftsamenkomst, waar een flinke schare tegenwoordig was, werd met groote aandacht geluisterd naar wat de heilssoldaten te zeggen hadden. De avondsamenkomst was wonderbaar! Ons zaaltje was flink bezet. Het zingen, het getuigen, het woord van den Kolonel, door mevrouw Jansen in het Maleisch omgezet, alles werd door God gezegend en aan het eind der samenkomst knielden vijf personen neer om verlossing te zoeken.

Ook in PATI gaat het goed. De Zondagschool gaat aardig vooruit. Op Dinsdag 23 November bracht onze D.O. Brigadier Hiorth, daar een bezoek en leidde een samenkomst ten huize van de familie David, welke zeer gezegend was. Wij gaan in Rembang moedig voorwaarts en houden de vlag in top.

J.

Wie zich een toekomst scheppen wil, mag het verleden niet uit het oog verliezen. Daarom zoekt in het verleden al het goede en schoone, dat daarin te ontdekken valt, vormt daarnaar uw ideaal en beproeft in de toekomst dat ideaal te verwezenlijken!

Z. E. de Leger-
commandant
in het
Militair-tehuis
Batavia.

Opening van het Tehuis voor Inlandsche en Chineesche kinderen door mevrouw Kommandant De Groot.

Mevrouw C. E. Bouwes Bavinck- van Ameyde verricht de openingsplechtigheid.

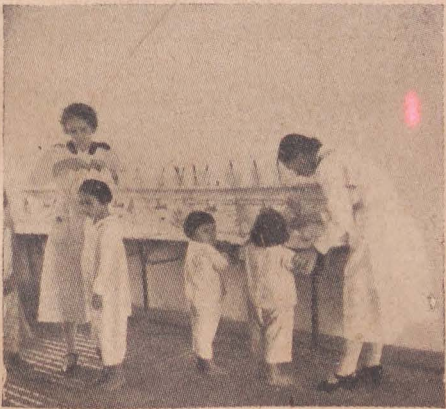
Uit de „Sumatrapost” nemen wij het verslag over betreffende de opening op Maandag 29 November, van het gerestaurerde kinderkuis, nu voor Chineesche en inheemsche kinderen. De redactie van genoemd blad, was ook zoo vriendelijk het cliché in bruikleen af te staan.

„Gistermiddag heeft de opening, eigenlijk her-opening, plaats gehad van het kinderkuis van het Leger des Heils aan de Wilhelmijnstraat.

Zooals men weet, werd dit kinderkuis, bij de ingebruikstelling van het nieuwe tehuis voor Europeesche kinderen aan de Van Linschotenlaan, bestemd om inlandsche en Chineesche jeugd te ontvangen.

Vele genoodigden hadden zich, zoo omstreeks vijf uur gistermiddag, opgesteld voor het gebouw. Wij merkten op den assistent-resident ter beschikking den heer B. J. Coster, den assistent-resident van Deli en Serdang Mr. J. Allaart, het hoofd van Plaatselijk Bestuur, den heer J.M.J. Morsink, den wd. secretaris van de Deli Maatschappij den heer C. A. van der Linden, den hoofdcommissaris van Politie den heer Halkema, Consul van China den heer Loei Peng Yang, den Major der Chinezen den heer Khoe Tjin Tek, het Gemeenteraadslid den heer Yap Gim Sek, den secretaris van de Deli Planters Vereeniging Mr. G. van der Veen, den predikant der Prot. Gemeente Ds. J. Tjebbes en den gereformeerden predikant Ds. C. Mak. Velen waren vergezeld van hunne dames. Mevrouw Visser, de echtgenoot van den Hoofdadministrateur van de Deli Maatschappij, behoort mede tot de aanwezigen.

Even voor vijven arriveerde de echtgenoot van den resident, mevrouw Bouwes Bavinck. Zij werd ontvangen door de echtgenoot van Commissioner de Groot (Mevrouw de Groot was speciaal voor deze plechtigheid uit Bandoeng overgekomen), en ontving vervolgens uit de handen van een bewoonster van het Tehuis den sleutel van het gebouw, welke was gelegd op een fraai, met bloemen bewerkt kussen.

Een „kiekje” in het nieuwe tehuis aan de Van Linschotenlaan.

De plechtigheid op de binnenplaats.

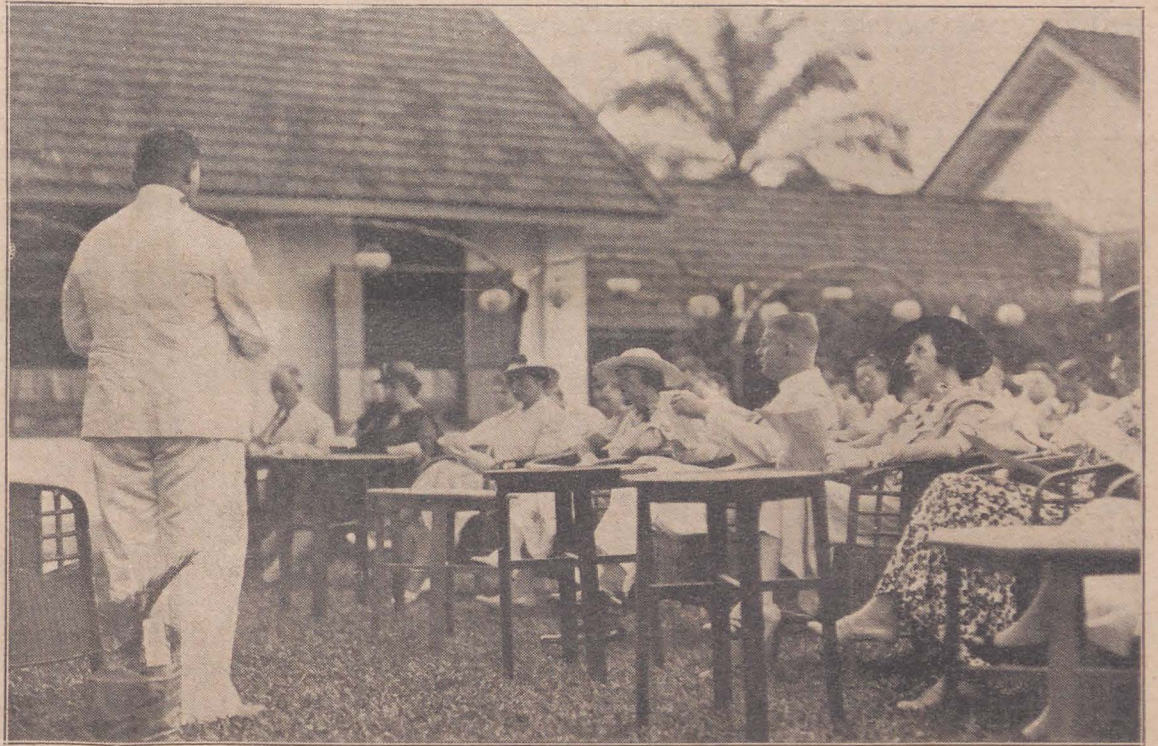
Nadat mevrouw Bouwes Bavinck het gebouw had geopend klonk uit het tehuis kindergezang; in het gebouw stonden de vroegere bewoonsters van het kinderkuis en zongen een lied, waarna zij het gebouw „vrij” gaven aan de nieuwe inwoners. Daarna begaf het gezelschap zich naar de binnenplaats, waar in een afgeperkte ruimte een aantal stoelen stond opgesteld.

Mevrouw de Groot, staande tusschen de vlag van Bloed en Vuur en de Nederlandsche driekleur, opende het samenzijn. Major Berge, leidster van het Kinderhuis aan de Van Linschotenlaan, ging voor in gebed; Major Lorier, beheerder der Leprozerie Poelau si Tjanang, deed het loflied zingen: „God is goed.”

Mevrouw de Groot heette vervolgens alle aanwezigen hartelijk welkom, eraan herinnerend, dat hier meer dan twintig jaar geleden vele vooraanstaanden tezamen waren voor de opening van het Tehuis voor verwaarloosde Europeesche kinderen. Met dat Tehuis werd in een behoefte voorzien. Nieuwe problemen dienden zich echter in den loop des tijds aan, en zoo werd steeds sterker de behoefte aan een Tehuis voor inlandsche

Tijdens de openingsplechtigheid in den versierden tuin.

Midden-vierde van links - mevrouw Bouwes Bavinck

Cliché „Sumatra-post”.

en Chineesche kinderen. Toen er gelden beschikbaar kwamen voor den bouw van een nieuw Tehuis voor de Europeesche jeugd, was de oplossing gevonden, en werd het bestaande Kinderhuis bestemd voor inlandsche en Chineesche jeugd.

Thans vinden reeds vijftien kinderen een onderdak in dit huis. Negen kinderen moeten wachten op de aankomst van meer personeel. In totaal is er plaats voor veertig kinderen.

De spreekster schetste, hoe het Leger des Heils hier vooral karaktervormend wil werken. Het wil den kinderen reinheid van lichaam en ziel bijbrengen, gevoel voor orde en tucht, liefde tot arbeid en verantwoor-

delijkheidsbesef. Veel geduld, kracht, liefde en..... geld is daartoe noodig. Met vreugde gewaagde mevrouw de Groot van de belangstelling van de Sultans van Deli en Langkat voor dit Huis, een belangstelling, welke zij ook zeker metterdaad zullen toonen.

Mr. Allaart spreekt.

De assistent-resident van Deli en Serdang Mr. J. Allaart bracht namens den Resident de beste wenschen van de Overheid over.

Spr. las ergens in een publicatie van Dalmeijer's Instituut, dat de leus van dezen tijd zou zijn: „Groei of verdwijnt”. Dit is nogal hardvochtig. De moeders van alle tijden hebben er gelukkig ten opzichte van

DEN RECHTEN KOERS HOUDEN

„Dat kunnen wij wel”, zegt wellicht menige lezer, als wij beginnen het reeds meermalen gebruikte beeld van de levensreis over de meer of minder stormachtige levenszee, te belichten.

De vergelijking is echter een goede en geeft gelegenheid nog eens weer onszelf rekenschap te geven van den afgelegden weg, gedurende het jaar, dat voorbijsnelde.

Als de kapitein van den Oceaanstoomer, nadat hij zich van de snelheid en de richting van zijn schip op de hoogte gesteld heeft, zijn bevindingen in het scheepsjournaal neerlegt, kan hij de ligging van zijn schip tamelijk zeker vaststellen.

Met zeer gevoelige instrumenten is het dan ook nog mogelijk aan den loop der sterren zijn bevindingen te toetsen, zijn koers, indien noodig, te veranderen en met vermijding van gevaarlijke riffen en zandbanken langs den kortsten weg het doel te bereiken.

Welk een zegen zou het toch zijn, indien ieder menschenkind eens het besluit nam op dezelfde nauwkeurige wijze zijn of haar levenskoers te toetsen.

Waar zijt gij? Waarheen gaat gij? Behooren wij ons niet elken dag met deze zoo gewichtige vraag bezig te houden? Willen wij voor ditmaal luisteren naar de stem, die reeds zoo dikwijls getracht heeft aan het woord te komen? Zullen ook wij den blik hemelwaarts wenden om te zien, of wij op den rechten weg zijn?

Arme, schipbreuk lijdende zielen! Het aardsche omhulsel biedt reeds den aanblik van een vervallen, door den storm geteisterd wrak. Hartstocht, schande, teleurstellingen, drukten het stempel op hun aangezicht en hun gang naar het verderf heeft reeds zulk een snel tempo, dat, als God niet een won-

der doet, hun lot beslist schijnt. Zullen wij ons niet door de schipbreukelingen op de levenszee laten waarschuwen? Er zijn gevaren—geen denkbeeldige, doch werkelijk bestaande, vreeselijke gevaren. „Voor eeuwig verloren!” zal het eens klinken tot degenen, die op deze waarschuwing geen acht geslagen hebben.

Wie kent niet uit de Grieksche Mythologie de sage van de schoone feeën, die Sirenen genoemd werden en een eiland bij Sicilië bewoonden. Op een bloeiende weide, doch te midden van verbleekende doodsbeenderen, lokten zij met haar betooverend gezang de voorbijgaande zeelieden, om ze te dooden.

Wanneer Odysseus, een der grootste en listigste helden van Troje, het eiland voorbij voer, liet hij de ooren der zeelieden met was dichtstoppen en zichzelf aan den mast binden, opdat hij het Sirenengezag zonder gevaar zou kunnen aanhooren.

In machtige melodie klinkt ook heden tusschen de Sirenen over de wateren. De lokkende klanken dringen door tot hen, die, zonder naar het heil hunner ziel te vragen, slechts de materiele dingen zoeken. De zoete, zinnenverwarrende muziek trilt door de lucht en is er op berekend hart en zin te betooveren. Wie zal het den heilssoldaten ten kwade duiden, als zij hun stem verheffen en hun medemenschen opmerkzaam maken op het dreigende

zwakke kinderen precies omgekeerd over gedacht, en ook het Leger des Heils heeft dit „Groei of verdwijnt” gelukkig niet tot richtsnoer. Liever dan deze leus is spr. het woord van den Christen-paedagoog Oosterlee: „Wij menschen willen altijd forceeren; Hij, Die Zijn tijd kent, laat het groeien.”

De Consul van China, de heer Loei Peng Yang, hield vervolgens een korte toespraak in het Engelsch. De heer Yap Gim Sek zorgde voor de vertaling in het Nederlandsch. De Consul schetste de beteekenis van dit Tehuis voor de Chineesche gemeenschap, en gaf het zijn beste wenschen mede.

Reverend Egon N. Ostrom van de Methodist Mission, zich eveneens van de Engelsche taal bedienend, betoogde, dat in de opvoeding milieu, atmosfeer het voornaamste is. Daarom is er reden tot groote vreugde, dat dit Tehuis niet alleen mooie slaap- en eetzaalen en studeergelegenheid heeft, maar ook een kapel.

Ds. J. Tjebbes bracht de gelukwenschen van den Kerkeraad der Protestantsche Gemeente over.

Brigadier mejuffrouw Stewart, secretaresse van de afdeling Maatschappelijk Werk voor Vrouwen en Kinderen op het Hoofdkwartier van het Leger des Heils te Bandoeng, die met mevrouw de Groot meegekomen was, vertelde een en ander over de andere Kinderhuizen van het „Leger”. (Er zijn er buiten Medan nog zes).

(vervolg pag. 6 kol. 4).

gevaar, tegelijkertijd de reddende hand uitstekend ter hulpe?

* * *

Mochten wij toch allen ons levensdoel bereiken, n.l. het tehuis vinden voor onze ziel. Het laatste woord, gesproken door den stichter van het Leger des Heils, William Booth, luidt: „De beloften Gods zijn zeker, indien wij slechts genoeg geloof hebben.” Onder de duizenden beloften Gods, is ook deze: „Want Hij zal Zijne engelen van u bevelen, dat zij u bewaren in al uwe wegen. Zij zullen u op de handen dragen, opdat Gij uwen voet aan geen steen stoot”.

Zóó in God geborgen te zijn, geeft zekerheid in elken storm en doet ons een vrede smaken, die slechts diegenen ervaren kunnen, die zich op den rechten weg bevinden. In onszelf bezitten wij echter niet de kracht den rechten koers te houden. Indien wij dit zouden probeeren, zou het roer spoedig aan onze moede handen ontzinken. Er is Eén, Die ons helpen kan! Neem Hem aan boord. Vertel Hem alles. Spreek met Hem over uw teleurstellingen, uw zonden, uw angst, uw veroordeelend geweten. En als Hij Zijn „Ga heen in vrede” tot u gesproken heeft, zult ge den koers van uw levensschip richten op de lichtende Stad des Vredes.

S. T.

(Overgenomen uit de Zwitsersche S.K.)

A M B O N

VIJFDAAGSCHE CONFERENTIE OPENING VAN HET TEHUIS VOOR LAND- EN ZEEMACHT DOOR KOMMANDANT DE GROOT

BIJGESTAAN DOOR BRIGADIER EN MEVROUW WOODWARD EN ADJUDANT PALSTRA.

De mooie baai van Ambon.

DE AANKOMST.

Op Donderdagmorgen 25 November zette de Kommandant voet aan wal te Ambon en brak voor de heilssoldaten aldaar een vijftal dagen aan zóó vol van actie, geestdrift en gloed, dat deze veldtocht met gulden letters in de annalen van ons Leger in Ambon is opgeteekend.

Een flinke groep makkers met Brigadier en mevrouw Woodward, stonden aan de kade te wachten om den Kommandant te verwelkomen. De Legervlag wapperde in de bries. Het eerste werk van onzen leider was het toespreken der schare heilssoldaten. De meesten zagen hem voor het eerst, doch met een paar kernachtige zinnen van hart tot hart, wist de Kommandant zich in den Ambonschen Legerkring thuis te maken en toen hij zijn toespraak met een krachtig „Halleluja!“ besloot, werd deze jubelkreet onmiddellijk door de schare overgenomen.

De samenkomsten.

Des avonds werd een openbare welkomstbijeenkomst in de militaire sociëteit gehouden. Reeds een uur voor den aanvang was de helft van het aantal beschikbare plaatsen bezet en toen het openingslied werd aangeheven, was niet alleen de zaal gepakt met belangstellenden, maar verdrongen zich ook nog honderden voor de geopende deuren en ramen en wilden op die wijze toch mee genieten.

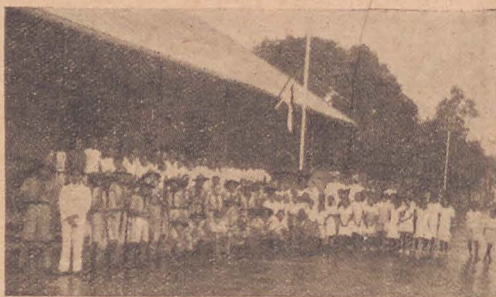
Een kijkje in de zaal.

De rechte stemming behoefde er niet meer ingebracht te worden; daarvoor was reeds gezorgd door de heilssoldaten, die lang te voren begonnen waren met het zingen van opgewekte koren. De burgemeester van Ambon, ass.-resident J. F. Dee, was mede aanwezig en heette den Kommandant in welgekozen woorden welkom. Na den burgemeester bedankt te hebben, behandelde onze Leider een Schriftgedeelte. Het was merkwaardig te zien, hoe aandachtig de met kracht en overtuiging gebrachte Evangelieboodschap werd gevolgd en ingedronken. Toen dan ook gevraagd werd, wie zich wilde bekeeren en voor God verootmoedigen, waren er 17 personen, die aan de uitnodiging gehoor gaven.

Na afloop der bijeenkomst werd de film van het bezoek van Generaal Evangeline Booth, vertoond. Een fluitkorps en meerdere zangkoren verleenden dezen avond hun medewerking. Hopman Lina en zijn groep ferme padvindders zorgden voor het bewaren van de orde.

Lezing en filmvertooning.

Vrijdagavond, 26 November, vond een aandachtige schare belangstellenden, Europeanen en Hollandsch sprekende Amboneezen bijeen in het „Esplanade“-theater. Verschillende plaatselijke autoriteiten waren aanwezig. Nadat het samenzijn op de gebruikelijke wijze met zang en gebed geopend was, nam de Kommandant het woord en vertelde in een boeiende voordracht van den veelzijdigen arbeid van het Leger des Heils in Ned. Indië.

De Jeugdbijeenkomst.

Vooraf deed hij uitkomen, hoe het Leger er naar streeft de liefde Gods, geopenbaard in het menschenhart, in praktijk te brengen door het kleeden van den naakte, het voeden van den hongerige, het troosten van den bedroefde, het verzorgen en verplegen van den hulpbehoevende. Een zangkoor bracht hierop een lied ten gehore, waarop de Generaals-film werd vertoond. De aanwezigen waardeerden het op deze wijze een overzicht te krijgen van het bezoek van onze internationale leidster aan Ned. Indië en tegelijkertijd een indruk van de verschillende takken van arbeid van het Leger op Java.

Jeugdbijeenkomst.

De volgende namiddag was apart gezet voor een samenkomst met de jonge menschen boven de tien jaar. Het jeugdwerk te Ambon heeft zich de laatste jaren krachtig ontwikkeld en zoowel de Hollandsche als de Maleische Zondagsschool en andere jeugd-afdeelingen hebben grooten aanhang. De Kommandant vond dan ook een verrassend groot aantal jonge menschen bijeen, onder wie de hopman en zijn padvindders. De bijeenkomst had een opgewekt, blijmoedig en toch ernstig karakter. De zang was geestdriftig, het gebed oprecht en eenvoudig, de toespraak van den Kommandant vurig en doelbewust. Verschillende jonge menschen gevoelden zich gedrongen, zich in het openbaar aan God en Zijn dienst te wijden, toen daartoe de gelegenheid gegeven werd. Jammer, dat zoo

spoedig geëindigd moest worden in verband met de daarop volgende bijeenkomst voor volwassenen.

Deze werd, evenals de jeugdsamenkomst, in onze eigen nieuwe zaal gehouden; geen plaats was onbezet: daar waren onze eigen getrouwe strijders, een zangkoor, een fluitkorps en vele belangstellende vrienden. Eerst kregen wij enkele gloedvolle getuigenissen, waarna het verhaal van den rijken jongeling den Kommandant als basis diende voor de Evangelie prediking. Ook nu waren er zichtbare resultaten, mannen en vrouwen, die zich bogen voor Jezus.

De Zondag.

Deze was een dag van echten Leger des Heils-strijd. Des morgens was er een Heiligingssamenkomst. Een vaasje bloemen diende den Kommandant als hulpmiddel om de lessen te illustreren. Met gespannen aandacht werd zijn geheele toespraak gevolgd. In den namiddag kwamen wij bijeen op de Esplanade voor het houden van een groote openluchtsamenkomst. Op ouderwetsche wijze werd het vrijmakende Evangelie van Christus door zang, muziek en getuigenis gepredikt tot de honderden Mohammedanen, die door al het gerucht werden aangetrokken.

De Openluchtsamenkomst.

De sluitingssamenkomst.

Nog eenmaal kwamen de Ambonsche heilssoldaten met hun leider tezamen voor de laatste bijeenkomst der Conferentie. Deze meeting vormde een treffend slot. Door-drongen van den ernst dezer laatste gelegenheid, wilde de Kommandant haar tot het uiterste benutten. God was met ons en zegende de pogingen om het Woord ingang te doen vinden. Tachtig zielen, gebracht uit de duisternis van zonde en ongelof tot het licht van Gods eeuwig koninkrijk, was het zichtbare resultaat van den geheelen Veldtocht.

Bezoeken.

De morgens besteedde de Kommandant aan besprekingen met Brigadier en mevrouw Woodward en het afleggen van bezoeken bij civiele en militaire autoriteiten. Ook bezichtigde hij op vriendelijke uitnodiging van den gewestelijk arts en de directrice, zuster Corino, de Ambonsche leprozerie. De Kommandant was getroffen door het vriendelijk aanzien van deze kolonie en door de liefderijke verzorging, welke de patiënten genieten. Van zijn bezoek aan het schoolgebouw en de ziekenzalen, maakte de Kommandant gebruik om de kinderen en volwassenen te wijzen op den troost, welke is in Christus en op de hoop, die Hij den geloovige biedt voor het toekomstige leven.

Op de lepra-kolonie.

TERUG

Lieve makkers en vrienden,

Het jaar 1937, met zijn zegening weer tot het verleden en het pas verleden jaar een oogenblik stil te staan.

Welk een bemoediging bracht het begin van 1937! Onvermoeide bij uitnemendheid, heeft zij ons gezegend en aangespoord tot het leuen Zijn koninkrijk. Onuitwischbare de herinnering van allen, die met

Het Leger des Heils heeft hun vermogen van zijn taak gekwetend hun arbeid ferm en krachtig voort telkens weer rustte op de pogingen officieren hebben de zieken bebracht, de bedroefden getroost. contact zijn met hen, die gesteld

Dan denk ik aan den arbeid daar, vaak achter de schermen, in een zegen trachten te zijn verlaten kinderen, voor zieken en vooral met geduld wordt daar afwerpt voor de samenleving.

Voorts denk ik aan den Leger. Telkens wanneer ik onze officieren met hun dagelijksche bezigheden persoonlijk getuige geweest zijn kunnen haar zelfverzekering ten God in den naaste, wordt het w Zoo wordt door daden des geloofs heeft geopenbaard.

Met vreugde en dank aan de jeugdwerk zich de laatste jaren werden jongens en meisjes gereed maatschappij in te nemen. Onze Z kinderen bezocht. Met welk een werkers voor elken Zondag voor gestadig uit. Al onze pogingen om dit eene doel: DE JEUGD VOOR

Ik kan ook niet nalaten de het Hoofdkwartier hun plicht te intensief aan het openbare werk d wordt gewaardeerd!

De Tehuizen voor militairen een belangrijke plaats in het le

Door den Gezinsbond in a werk verricht. Mevrouw Lt.-Kole arbeid zeer ter harte.

In onze verafgelegen posten Ambon, werd een gezegend, op

Elders in dit blad, vindt u gebeurtenissen en wordt een ide werk zich in het gepasseerde ja zijn ons een spoorslag, om ons in h te wijden aan de taak, ons door trouwen gaan wij dan ook de to Zijn kennelijken zegen in het v

Tot slot mijn oprechten dank des Heils hoog te houden!

„AND

In 't nieuwe ja
Zij steeds mijn
Op 't ernstig str
En hulp te bi

Gijzelf hebt, He
Wat van Uw v
En dat hij U he
Wanneer hij le

BLIK

en en overwinningen, behoort thans bij den aanvang van het nieuwe God te danken voor Zijn gunsten. Het bezoek van de Generaal in energiek, welbespraakt, een leidster voor haar voorbeeld en haar woord van nog grotere dingen voor God zal dat bezoek blijven voortleven in de Generaal in contact kwamen. In 1937 wederom naar z'n beste officieren en heilsoldaten hebben. Wij danken God voor zegen, die welke wij aanwendden. Onze Veldlicht, de kinderen tot den Heiland God zegene allen, die in rechtstreeks en steun behoeven!

onze inrichtingen, hoe de officieren de getrouwheid hun taak volbrengen de gebroekenen van hart, voor de rampspoedigen. Met tact, liefde en werk gedaan, dat rijke vruchten

heid in ziekenhuizen en leprozeriën. in dezen tak van arbeid bezig zie mijns mijn ziel geroerd. Alleen zij, die van het werk onzer liefde-zusters waardeeren. Door dit dienen van vruchtige Christendom uitgedragen. getuigd van hetgeen God in de ziel

denk ik aan de wijze, waarop het heeft ontwikkeld. In de kindertehuizen gemaakt, om straks hun plaats in de dagsscholen worden door duizenden zorg bereiden zich de Jongelieden-De Padvinders-organisatie breidt zich de jeugd te bereiken hebben slechts JEZUS!

rrouwe officieren te noemen, die op ullen, en daardoor niet in staat zijn te nemen. Ook Uw arbeid, makkers,

ebben ook het afgelopen jaar weer der mindere militairen genomen.

afdeelingen, wordt een gezegend el Ridsdel neemt zich dezen tak van n Celebes, in de Minahassa en op dende werk verricht.

opgave van de belangrijkste Legergegeven, van de wijze, waarop ons mocht uitbreiden. Deze zegeningen komende jaar met nog meer energie d toevertrouwd. Vol geloof en veromst tegemoet, God dankende voor eden.

n allen, die medehielpen de Banier

M. de Poot

Commissioner.

EREN"

dat voor mij ligt, opfd en hart gericht en, liefde en licht aan - ANDEREN.

id, ons geleerd, ling Gij begeert, neeste eert, voor - ANDEREN.

DE OFFICIEELE OPENING VAN HET TEHUIS VOOR LAND- EN ZEEMACHT TE AMBON.

De openingsplechtigheid van het nieuwe Militair-Tehuis van het Leger des Heils te Ambon, vormde ongetwijfeld het hoogtepunt van het bezoek van den Kommandant aan deze stad.

Het gebouw, waarop het Leger des Heils beslag heeft kunnen leggen, is voor het doel uitermate geschikt. Aan den hoofdweg van Ambon gelegen, biedt het met zijn ruime voorgalerij een prettige gelegenheid aan de militairen en marine-menschen, om hun vrijen tijd te passeeren. De vertrekken van het hoofdgebouw zijn ruim en comfortabel. Het Tehuis is reeds in het bezit van een zeer fraai radio-toestel en verschillende spelen, terwijl zoo spoedig mogelijk een biljart zal worden gezonden. Voor de militairen, die reeds in Ambon gelegerd zijn en voor de velen, die daar binnenkort geplaatst zullen worden, zal het Tehuis van groot nut zijn.

Voor de opening zelve bestond zeer groote belangstelling. Tegenwoordig waren de gewestelijk militair commandant A. M. Sierevelt, de plaatselijk militair commandant, kapitein Houbolt, de wd. resident van Ambon, ass. resident P. Brouwer, de burgemeester van Ambon, ass. resident J. F. Dee en vele andere officieren van land- en zeemacht, civiele autoriteiten en vooraanstaande particulieren. De militaire kapel speelde lustige wijsjes op de voorgalerij en begeleidde den samenzang. Een zangkoor van onderwijzeressen en onderwijzers zong keurig eenige liederen.

De eerste spreker was de Kommandant, die in een vlotte, pakkende rede het doel van het Militair-Tehuis uiteenzette en vertelde, hoe dit met volle toestemming en medewerking van Z. E. den Legercommandant is opgericht. Verder sprak de Kommandant over het werk van het Leger des Heils in het al-

Overste
Sierevelt
aan het
woord

gemeen. Diep ontroerende verhalen deed hij ons over dezen arbeid en wist even later weer ontspanning te brengen door het vertellen van een geestige anecdoten.

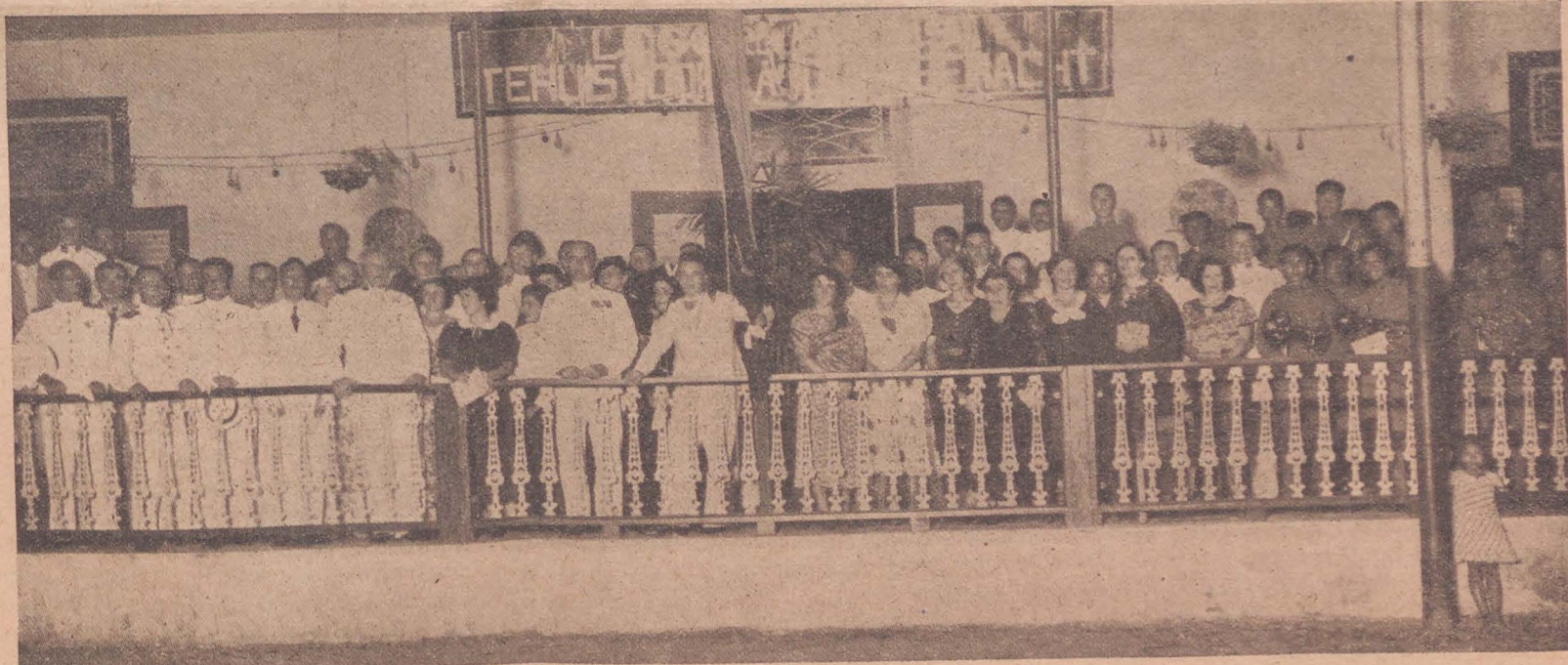
Vervolgens leidde hij den gewestelijk militair commandant in. Overste Sierevelt hield hierop een kernachtige toespraak, zoo volkomen passend bij dezen echten militair. Allereerst zeide de overste, dat hij telegrafisch opdracht van Z. E. den Legercommandant gekregen had, hare gelukwenschen bij de opening van dit Militair-Tehuis aan te bieden. Daarbij wilde hij ook zijn persoonlijke goede wenschen voegen. De overste sprak de hoop en verwachting uit, dat de militairen, die dit tehuis geregeld zouden bezoeken, in de heilsofficiëren menschen zullen vinden, tot wie zij vrijmoedig mogen gaan met hun kleine of groote particuliere

moeilijkheden of problemen. Een hartelijk, langdurig applaus beloonde den spreker voor zijn zeer sympathieke woorden.

Hierna was het woord aan den plaatselijk militair commandant, kapitein Houbolt, die uiting gaf aan zijn dankbaarheid over het tot stand komen van dit tehuis en den beheerders zijn volle medewerking toezegde.

Kommandant de Groot dankte overste Sierevelt en kapitein Houbolt en vroeg daarna Gods zegen over het Tehuis en den arbeid, welke in de toekomst daarin verricht zal worden.

Onder het genot van een koelen drank bleef het gezelschap nog eenigen tijd gezellig bijeen in het feestelijk versierde gebouw, terwijl het zangkoor nog een lied zong en het muziekkorps enkele pittige marschen speelde. Een welgeslaagde feestavond!

De Kommandant met gasten en bezoekers bij de feestelijke opening van het Militair-tehuis.

MEVROUW KOMMANDANT DE GROOT IN PADANG
vergezeld van Brigadier Stewart.

Op Zondag 21 November arriveerden onze beide welkome gasten met het s.s. „Sloet v.d. Beele” te Padang aan de Westkust van Sumatra.

Een vol programma wachtte mevrouw De Groot en gezien den korten tijd, die tot haar beschikking was, ging zij tezamen met Brigadier Stewart en Majoor Carpenter al spoedig op weg om verschillende autoriteiten te bezoeken in belang van ons werk en met het oog op onze Wijkverpleging.

Op Maandagavond werd een lezing gehouden in de sociëteit „De Eendracht” over den arbeid van het Leger des Heils hier en in andere landen, onder den titel van: „Is it worth while”. Tengevolge van den regen en plaatselijke omstandigheden was de opkomst niet zoo groot, als wij gaarne hadden gezien doch degenen, die er waren, hebben veel genoten.

De resident, de weledelgestrenge heer A. I. Spits, was mede tegenwoordig. De

lezing op zichzelf was zeer interessant en leerzaam. In prettigen verhaaltrant vertelde mevrouw De Groot van den arbeid onzer organisatie, en gebruikte als illustraties persoonlijke ervaringen, opgedaan in Zuid-Afrika en Ned.-Indië. Allen, die de lezing bijwoonden waren zeer onder den indruk van het gehoorde en hadden een nieuwen kijk gekregen, op wat gedaan wordt voor lijdenden en hulpbehoevenden.

Wij gelooven, dat dit bezoek van grooten invloed zal zijn op ons werk in Padang.

* * *

Onze arbeid in de Wijkverpleging gaat gestadig vooruit. Het contact, dat wij daarvoor krijgen met de menschen uit de inheemsche wijk, geeft ons menige gelegenheid het Evangelie metterdaad te prediken. Ook onze Zondagsschool wordt door een aardig aantal kinderen bezocht.

E.C.N.D.

Het vertrek van Ambon.

Op de meest hartelijke wijze werd de Kommandant uitgeleide gedaan. Overste Sierevelt en zijn kapitein-adjutant, de plaatselijk militair commandant, de burgemeester en vele anderen kwamen aan boord om onzen leider de hand te drukken en hem een goede reis terug naar Java toe te wenschen. Op de kade stond een groote schare heilsoldaten, nog eens voor het laatst door hun grijzen aanvoerder toegesproken. Ook de padvinders waren present, zij sloten zich op een gegeven moment nauw aan een, rondom den Kommandant en gaven een welgemeende luid-klinkende „afscheidsyell” te hooren.

De militaire muziek was, dank zij de vriendelijke schikking van den gewestelijk militair commandant, mede aanwezig. Geen wonder, dat het den Kommandant zwaar viel de vele banden, welke zich in de afgelopen dagen gevormd hadden, weer te verbreken. Maar het Hoofdkwartier en de zaken van het Leger riepen. God zegene Ambon!

W. F. P.

ER was eens een oud man, Vader Tijd geheeten. Wanneer hij hoorde, dat er ergens een kindje geboren was, ging hij er altijd heen, om er een pakje af te geven voor den kleinen wereldburger.

Als hij naar de huizen der rijken ging, was de doos altijd gepakt in goud- of zilverpapier, en wanneer hij naar andere huizen ging, in wit, ja, soms ook wel eens in grof, bruin papier. Maar het vreemdste was, dat, wát hij ook om het pakje deed, de inhoud altijd hetzelfde was.

En overall, waar hij de pakjes bracht, liet hij strikte bevelen achter, dat de eigenaars, vóór zij aan het einde van de levensreis gekomen waren, hun pakjes moesten openen. Sommigen konden ze al spoedig openmaken, anderen weer later, maar allen zouden zij ze met zich mede moeten nemen — sommigen een langen weg, anderen een korteren — voordat zij ze neerlegden. En wanneer die dag aanbrak, zou Vader Tijd een deur openen, waardoor zij konden binnentreden in een schoone wereld, waar zij nimmermeer lasten zouden behoeven te dragen.

En wat denkt u nu wel, dat zoowel als armen vonden, wanneer ze hun pakjes openden? Een massa kleine dingen, „zorgen des levens” genaamd.

DIE LEVENSRIS

EEN PARABEL

DE inhoud viel bij niemand in den smaak en niemand wenschte ze mee te dragen. Sommigen probeerden ze te verbranden, maar ze wilden niet branden. Anderen trachtten ze in zee te werpen, maar ze wilden niet zinken. En zoo kwam het, dat ze wel moesten doen, wat Vader Tijd hun geboden had, en dat was: den last dragen, dien hij voor hen had achtergelaten.

Zoo gingen zij dus op weg met hun pak. Sommigen probeerden het op deze manier te dragen: Ze bonden het pak aan een touw om hun hals en hingen het voor zich, zoodat zij op het Pad des Levens voortliepen met gebogen hoofd en neergeslagen oogen, waardoor ze de schoone dingen des levens in het geheel niet opmerkten.

Eindelijk zei dan een vriendelijke raadgeefster, Ervaring geheeten, tot hen: „Draagt uw pak eens achter u en ziet eens, of dat niet veel gemakkelijker is”. Zij bonden hun pak met zorgen zich daarna dus achter op den rug en nu droegen ze het met opgeheven hoofd en fieren blik en liepen zoo recht op, dat de menschen hen nakeken en er zich over verwonderden, dat zij met zulk een zwaren last nog rechter en krachtiger schenen te loopen dan zij, die geen „zorgen” schenen te hebben.

DAN waren er menschen, die hun last in het geheel niet droegen. Ze openden de doos, namen hun „zorgen” er een voor een uit en verspreidden ze langs het Pad

des Levens. Doch als ze dat gedaan hadden, struikelden ze er over, vielen, bezerden zich en ontmoedigden bovendien anderen. En wanneer ze aan het einde van hun reis gekomen waren, voelden ze zich overal gekneusd en pijnlijk en waren niet in staat geweest, zichzelf of anderen te helpen, enkel en alleen, omdat ze gestruikeld waren over dingen, die nooit als struikelblokken bedoeld waren.

Maar er waren ook anderen. Zij haalden dezelfde „zorgen” uit het pak en legden ze langs het Levenspad en plaatsten den voet op iedere moeilijkheid, die hun in den weg kwam. En iederen keer, als zij dit deden, was het, of zij een nieuwen blik in de Hemelsche Heerlijkheid sloegen, en hun „zorgen” brachten hen dichter tot God. Zoo maakten zij steunpunten van de zorgen, die zij in hun pak vonden.

* * *

DAN waren er ook nog menschen, die telkens één „zorg” tegelijk uit hun pak haalden en die aan al hun vrienden toonden, totdat dezen er moe en beu van werden, altijd maar weer klachten aan te hooren. Die lastdragers werden zichzelf en hun vrienden op het laatst zoo tot last, dat ze den bijnaam kregen van **molenstenen**.

En zoudt u willen gelooven, dat er nóg een andere manier was, om de moeilijkheden te dragen langs het Pad des Levens? Een manier, waardoor ze noch struikelblokken noch molenstenen werden?

Wel, er was er nog een. Er waren er, die iederen tegenspoed, dien ze ondervonden, op den weg plaatsten als herinnering aan een of andere gebeurtenis in hun leven; en wanneer ze terugblikten op den afgelegden weg, konden ze alles zien, wat ze reeds doorgemaakt en geleerd hadden, en dat gaf hun een opgewekt, krachtig gevoel. En zij, die op vele van die punten konden terugzien, gevoelden zich sterker dan degenen, die er maar weinig telden. Zoo maakten zij hun moeilijkheden tot schoone **mijlpalen**.

Tot ze aan het einde van de reis kwamen. Al de menschen, die **steunpunten** en **mijlpalen** hadden gemaakt van hun „zorgen”, verzamelden deze nu bijeen.

Hun wijze vriendin Ervaring stapelde ze opeen tot een grooten hoop aan het eindpunt van den weg. Toen Vader Tijd hun vertelde, dat hun reis geëindigd was, blikten ze terug en zie, er waren geen moeilijkheden meer op het pad; deze waren veranderd in lieflijke treden van een ladder naar een hooger leven. Toen ontsloot Vader Tijd de deur en bevonden ze zich daar, waar geen smart, noch rouw, noch pijn meer is, want zij dragen er geen lasten meer. Zij staan voor den Troon van God, en de Reis des Levens is geëindigd.

ONZE GEZINSBOND

door de Nationale Gezinsbond-Secretaresse
mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel.

DE redactrice heeft mij gevraagd om eenige gegevens den Gezinsbond betreffende en met veel genoegen vermelden wij een gestadigen vooruitgang.

Bij een terugblik in het voorbijgegaane jaar, kunnen wij God danken voor veel zegen door middel van onzen Bond verspreid. Telden wij aan het begin van 1937 ruim 800 leden en 37 afdelingen, dit aantal is nu gestegen tot ruim 1000 leden en 42 afdelingen.

Dit resultaat is verkregen door gebed en ijverig werk; de betrokken officieren en plaatselijk officieren gaven haar beste krachten voor de haar opgelegde taak.

Tijdens de Conferentie te Semarang werd voor het eerst een vereenigde Gezinsbond-samenkomst gehouden, welke bijzonder goed geslaagd is. In September vergaderden tezamen met de leden van Malang, de drie afdelingen van Soerabaja; er werd daar getuigd van den zegen middels den Bond ontvangen. In beide plaatsen hield mevrouw Kommandant De Groot een toespraak voor de leden, wat ten zeerste gewaardeerd werd.

De Gezinsbond van Poelau si Tjanang.

Tijdens het Kerstfeest zullen vele Gezinsbondleden zich dapper wren om minder gegoede en eenzame vrouwen een paar aangename uren te bezorgen door een maaltijd voor hen te bereiden. Daarna zal een vlot programma worden afgewerkt, waaraan verschillende vrienden hun medewerking

zullen geven. (Deze aantekeningen werden geschreven vóór het Kerstfeest. Red.)

Iemand vroeg kortgeleden, of hier in Indië de Gezinsbond aan het doel beantwoordde. Gaarne geven wij hierbij het getuigenis van sommige leden, daar dit het beste bewijs is, dat de Gezinsbond ook in dit land in een behoefte voorziet.

— „Wat de Gezinsbond voor mij is?

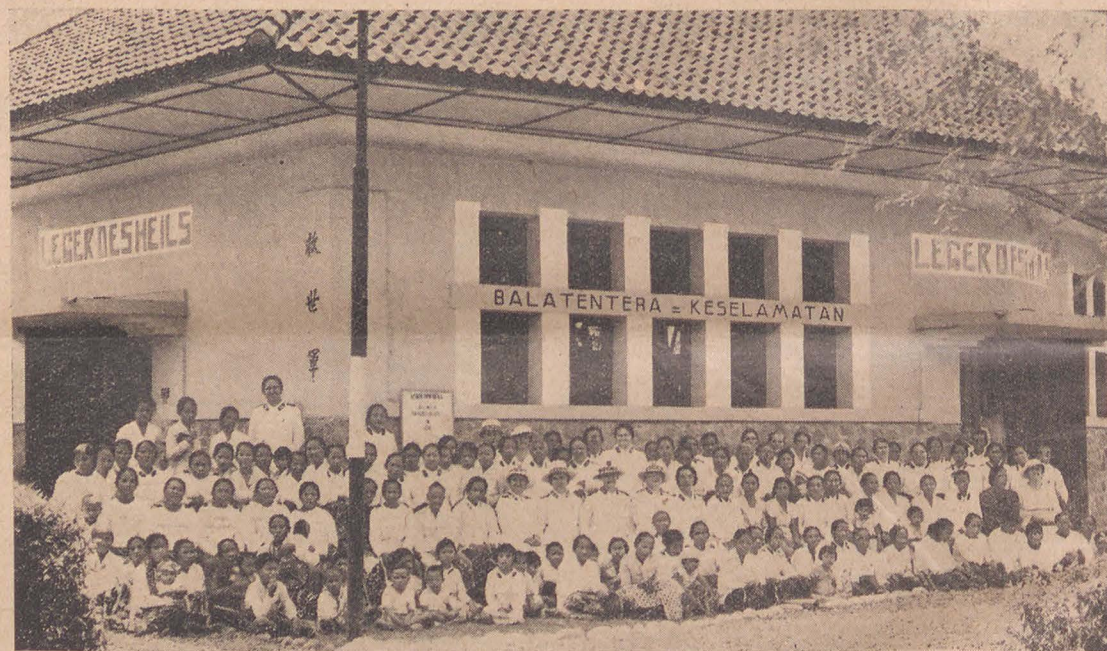
Het glanspunt van de geheele week! Met verlangen zie ik uit naar iederen Woensdagmiddag en vol verwachting ga ik tot op heden er naar toe, niettegenstaande ik mijn middagdutje er aan geef.”

— „Ik dank God, dat ik door middel van den Gezinsbond mijn hart aan den Heer heb gegeven en door Zijn genade ook mijn man en de kinderen heb mogen winnen voor Hem.”

— „Wat ben ik blij, dat de Gezinsbond bestaat! Het is nu bijna 5 jaar dat ik er lid van ben. Hoewel ik veel tegenspoed gedurende dien tijd heb gehad, mocht ik daarvoor in de plaats rijke zegeningen ontvangen. Ik geloof, dat er door den Gezinsbond vele gezinnen gelukkig zijn geworden en dat er ook vele zielen tot God werden gebracht. God geve, dat de Gezinsbond nog vele jaren moge bestaan!”

— „De Gezinsbond is een zegen voor mij en ik ga er gaarne heen om Gods woord te hooren, ook, omdat door het bezoek een groote verandering in mijn leven is gekomen.”

— „Ik ben dankbaar, dat in het Leger des Heils een Gezinsbond bestaat, waarvan ik thans met een blij hart kan zeggen, dat het mij nooit berouwd heeft om lid te worden. Ik mag daar altijd veel rijke lessen en zegeningen ontvangen voor mijn eigen hart. Het is dan ook mijn groot verlangen, mijn plichten tot het laatste toe getrouw na te komen, en ik bid van God, dat Hij daartoe mij Zijn genade en kracht wil geven.”

Vereenigde Gezinsbond te Semarang tijdens de Conferentie.

FEEST IN TARAKAN.

Op 1 November vierde het Leger des Heils in Tarakan zijn twee-jarig bestaan en tegelijkertijd werd mevrouw Helmhout welkom geheeten in het Tehuis. De recreatie- en biljartzalen waren versierd en alles was in feeststemming. Ongeveer een 60tal bezoekers zat aan rondom de versierde tafels voor een gezamenlijken maaltijd. Des avonds was er een herdenkingsavond. Tegen acht uur kwamen de gasten. Onder de aanwezigen merkten wij o.m. op den administrateur der B.P.M., J. Sibenga Mulder, den plaatselijk militair commandant, A. Struijvenberg, het hoofd van het plaatselijk bestuur, P. T. J. Feldbrugge, de kapiteins Kleyer en Dom beiden met hun dames en verder ook de eerwaarde pastoors Leferink en Stroosnijder.

Een kort overzicht werd gegeven van de afgelopen jaren, waarna pastoor Stroosnijder zijn gelukwensch en een bemoedigend woord tot de jongens sprak. Mevrouw Helmhout sprak daarna haar verlangen uit tot hulp en steun van allen te zullen zijn, terwijl de Kapitein allen hartelijk dankte voor hun aanwezigheid.

Onder het gebruik van eenige ververschingen bleven wij nog wat bijeen, terwijl het muziekkorps eenige nummers ten beste gaf en het zangkoor een jaarfeestlied zong. Het was een fijne, onvergetelijke avond.

L. Leimena. Luit.

Op Zondag 7 November werden drie recruten van ons korps tot heilssoldaat ingezegend. Des avonds was het de vaarwelsamenkomst van den Luitenant. Zijn getuigenis sprak van dank aan God, voor wat de Heer voor hem was geweest en met goeden moed ging hij naar zijn nieuwe aanstelling. H.

(Vervolg van pag. 3 kol. 4).

Zij deed vooral uitkomen, dat karaktervorming door het in aanraking brengen van de kinderen met Jezus Christus het voornaamste is in deze Tehuizen.

* * *

Hiermede waren de toespraken teneinde. De kinderen van het Tehuis stelden zich daarna op onder leiding van mevrouw de Groot, Majoor Lehmann (directrice van het heropende Tehuis) en een andere officiere evenals de beide eerdergenoemde dames, Zwitsersche, en nu zongen de kleintjes in vier talen een versje, dat zeer in den smaak viel.

Mevrouw de Groot sprak een slotwoord. Zij verwerkte daarin een uittaling van de Generaal bij haar laatste bezoek aan Java: „Wij, menschen van het „Leger”, zijn niets bijzonders. Wij zijn alleen de reddingsbooten in den storm, de ladders tegen het brandende huis, de vuurtorens, die moeden en verdwaalden voorlichten willen. God helpe ons opdat wij weten, dat het tot onzen plicht behoort!”

Majoor Lorier sloot de plechtigheid met gebed.

Daarna werd een rondgang gemaakt door het gebouw, waarbij men de gelegenheid kreeg om te constateeren, dat het aan doelmatigheid met de restauratie veel heeft gewonnen. Frissche, ruime slaapzalen, eetzaal, speelzalen, studeerkamers, en boven aangevuld met vertrekken voor het personeel.

Gaarne voegen wij bij de vele uitgesproken wenschen de onze voor het heropende Kinderhuis aan de Wilhelminastraat!”

HET GEBED ALS BESCHERMER

HET gebed is de wachter voor de ziel niet alleen, maar voor den geheelen mensch. De waarheid van uw leven, de nederigheid van uw geest, de grootheid uwer liefde, de kracht van uw geloof, uw algemeene welstand, hangen af van uw waakzaamheid in het gebed.

Wanneer woudreizigers of eenzame boschbewoners 's nachts bevrijd willen zijn van

de aanvallen van wilde dieren, dan ontsteken zij om hun kamp, of om hun woningen groote vuren, die het wild gedierte op een afstand houden. Het vuur schrikt ze af.

Zoo zullen ook de vlammen onzer gebeden, oplaiende uit de reinheid des harten, de machten der duisternis, wien het om den ondergang van lichaam en ziel des menschen te doen is, op een afstand houden.

**OFFICIEELE
MEDEDEELINGEN**

NATIONAAL HOOFDKWARTIER.

Bevorderingen :

Tot Luitenant :
Kadet-Luitenant A. Pattipeilohy

Overplaatsingen.

Majoor *M. Hoffmann* naar Oengaran Tehuis voor Vrouwen en Meisjes (In bevel).
Majoor *A. van Oudheusden* naar Ziekenhuis Soerabaja (2de in bevel).
Adjutant *M. Koch* naar Batavia II. (ass.)
Kapitein *H. Heimonen* naar Medan, Inh. Kinderhuis.
Kapitein *H. v. d. Schilden* naar Batavia Meisjeshuis.
Kapitein *M. Wilders* naar Bandoeng Kinderhuis.
Luitenant *L. Leimena* naar Malang Militair Tehuis.
Kdt. Luitenant *C. Adam* naar Kantewoe.
Kdt. Luitenant *B. Bambaroe* naar Sibelaja.
Kdt. Luitenant *L. Lamatanda* naar Malino.
J. W. DE GROOT,
Territoriaal Leider
Bandoeng, 1 Januari 1938.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

Kommandant en mevr. De Groot vergezeld van Adjudant Palstra.

16 Januari v.m. Ooglijders-Hospitaal
n.m. Semarang I
17 „ Pelantoengan

De Kommandant.

22 Januari Medan
23 „ Poelau si Tjanang
24 „ Medan (Rotary)
25 „ Pangkalan Brandan
26 „ Medan
27 „ Siantar
30 „ Medan I
1 Februari Palembang

De Chef-Secretaris en mevr. Ridsdel.

16 Januari 's morgens Soerabaja I
's avonds Soerabaja II

**Mevrouw Lt. Kolonel Ridsdel.
(Gezinsbond).**

24 Januari Cheribon
25 „ Tegal
26 „ Pekalongan

Brigadier Hiorth.

2 Januari Magelang
9 „ Djokja
14 „ Cheribon
15 „ Tegal
16 „ Pekalongan
17 „ Limpoeng
18 „ Krengseng
23-24 „ Semarang
24 „ Boegangan
30 „ Solo

Brigadier Loois.

2 Januari Manado (gevangenis)
8 „ Werot
9 „ Batoe
14 „ Ajermadidi
21 „ Manado II
22 „ Marawas (Tonsea)
23 „ Tondano
27 „ Malalajan
29 „ Bahoe

INTERNATIONAAL LEGERNIEUWS.

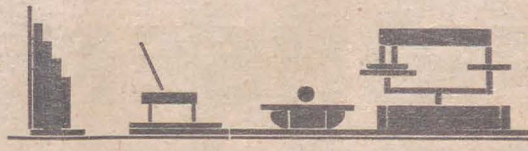
De Generaal.

Onze internationale Leidster, Generaal Evangeline Booth, heeft haar tournee in Canada en de Vereenigde Staten beëindigd. Het laatst werd het Congres gehouden te New York, dat in ieder opzicht alle verwachtingen overtrof. Geweldige scharen waren in elke bijeenkomst aanwezig, terwijl velen neerknielden om Christus te zoeken. De Generaal leidde officiersmeetings met 1600 officieren; heilige momenten werden beleefd en dit Congres is voor onze makkers in Amerika onvergetelijk geworden. Als deze Strijdkreet in handen der lezers komt, is de Generaal D. V. reeds weer terug in Engeland, waar haar een hartelijk welkom wacht.

**AANTEKENINGEN
VAN DEN CHEF-SECRETARIS**

Lt. Kolonel D. S. Ridsdel.

Januari 1938.

„En Die op den troon zat, zeide: Zie, Ik maak alle dingen nieuw.” Openb. 21:5a.

Wij wenschen al onze lezers een goed en gelukkig Nieuwjaar toe. Moge God U allen rijkelijk zegenen!

Onze leiders.

De Kommandant is teruggekeerd van een welgeslaagd bezoek aan Ambon. Samenkomsten werden gehouden, welke steeds door groote scharen werden bijgewoond. Van de zijde der autoriteiten was veel belangstelling; de burgemeester sprak een welkomstwoord in de openingssamenkomst, terwijl de gewestelijk- en plaatselijk militair commandant het woord voerden in de openingsplechtigheid van het Militair Tehuis. De Conferentiesamenkomsten waren zeer gezegend, velen kwamen naar de zondaarsbank, in het geheel 80 personen. Brigadier en mevrouw Woodward en de andere makkers verheugen zich over de overwinningen, die behaald zijn, en gaan vol moed voorwaarts.

De Kommandant is enkele dagen niet zoo goed in orde geweest na zijn terugkomst, ongetwijfeld is dit te wijten aan de inspannende tournee. De Heer zegene hem!

Mevrouw Kommandant De Groot en Brigadier Stewart zijn eveneens teruggekeerd van haar inspectiereis naar Padang en Medan. Zij ondervonden Gods bewarende hand bij een ongeluk, dat haar overkwam, en zeer ernstig had kunnen zijn; de auto slipte en stortte 8 M. in een ravijn, en werd door een boom in zijn val gestuit. Het ravijn was 40 M. diep. Gelukkig was niemand gekwetst. In Padang en Medan werden zij hartelijk verwelkomd; in de laatste plaats vond de opening van het Tehuis voor inheemsche kinderen plaats, waarbij een belangstellend gezelschap tegenwoordig was. Wij verwijzen naar de rapporten in dit nummer van de S.K.

Op weg naar Ambon vertoefde de Kommandant enkele uren in Soerabaja, in welke plaats onder zijn leiding de inwijding plaats vond van het vergaderzaaltje in de Kliniek. Dit zaaltje werd vergroot en uitgebreid, zoodat het thans beter aan zijn doel beantwoordt.

Hooge onderscheiding.

Lt.-Kolonel Dr. Wille is door den Deenschen Koning, als erkenning voor zijn buitengewone verdiensten, benoemd tot Ridder in de Dannebrog Orde. Wij bieden Lt.-Kolonel Wille onze hartelijke gelukwenschen aan, en verheugen ons met hem over deze hooge onderscheiding.

Vaarwel en welkom.

De Majors H. G. en G. J. Veerenhuis vertrokken met het m.s. „Sibajak” naar Europa. Wij wenschen hun een goede reis en behouden aankomst in het vaderland!

Kapitein en mevrouw Harding Young zijn op weg naar Ned.-Indië en het zal ons een vreugde zijn hen weer te verwelkomen. Hoewel de gezondheid van mevr. Young niet zoo goed is geweest, hebben zij veel genoten tijdens hun verlof, en beginnen zij vol moed aan hun tweede dienstperiode in deze eilanden.

25 jaar trouwen dienst.

Op den 13den Januari zullen Majoor en mevrouw Schulz het feit herdenken, dat zij 25 jaren van onafgebroken dienst in het Leger des Heils hebben verricht. Een groot deel van dezen tijd hebben zij gearbeid in Ned.-Indië. Wij willen God danken voor hun beider leven, dat zij gedurende zoovele jaren gewijd hebben aan den dienst van God, in het Leger des Heils. Moge de Heer hen nog tot zegen stellen voor zeer velen! In de volgende Strijdkreet hopen wij iets meer over hen te vertellen.

Een kijkje op de schare gedurende den Landdag te „Berg en Dal”.

GEVRAAGD :

Twee gediplomeerde verpleegsters voor zendingsarbeid. Kunnen direct geplaatst worden! Inlichtingen bij: Kommandant J. W. DE GROOT, Javastraat 16, — Bandoeng.

Onze kollektanten.

Het was ons een vreugde Brigadier Kruschwitz weer op Hoofdkwartier te verwelkomen, na haar 7 maanden lange kollektiereis in Borneo en andere eilanden. De Brigadier was vermoeid, doch opgewekt en vol goeden moed; op vele plaatsen heeft zij samenkomsten geleid, die ongetwijfeld zegen zullen hebben verspreid. De enkele dagen rust, die de Brigadier thans neemt, zullen haar goed doen en sterken voor het werk, dat zij begin Januari weer aanvat.

Ook Kapitein Poot, een onzer andere kollektanten, keerde weer terug naar het centrum, na voltooiing van zijn reis in den Oosthoek. De Kapitein was gezond en gelukkig, en bereidt zich thans voor om na de Kerstdagen weer aan den slag te gaan.

Deelneming.

Majoor Roemers ontving bericht, dat haar oude moeder is heengegaan. Wij betuigen haar onze oprechte deelneming. Moge de Heer haar en de andere familieleden Zijn troost schenken!

Onze zieken.

Tot onze spijt moeten wij melden, dat Majoor Both zich onder doktersbehandeling heeft moeten stellen en opgenomen is geworden in het Ooglijdershospitaal. Kapiteine Gringhuis staat ook op de ziekenlijst en is momenteel in het ziekenhuis te Soerabaja.

Kapiteine Kudding is nog steeds zwak. Adjudante Cardinaal is in zooverre hersteld, dat zij naar het Rusthuis te Garoe kon gaan, waar zij eenigen tijd zal blijven eer zij met Europeesch verlof vertrekt.

Van Adjudante Roseboom uit Holland ontvingen wij bericht, dat zij, hoewel nog zwak na haar operatie, goed op weg is naar herstel en in het Rusthuis te Baarn liefderijk wordt verzorgd.

Laat ons onze zieke makkers gedenken voor den Troon der Genade!

Gelukwenschen.

De Luitenant Saito verheugen zich over de geboorte van een dochtertje; de Luitenant Sintaoe over de komst van een zoon. Moge de Heer deze kleinen zegenen!

Kerst-Strijdkreet.

Het was ons een vreugde van vele kanten te vernemen, dat men de Kerst-Strijdkreet buitengewoon goed geslaagd vond. Een woord van dank aan allen, die hebben medegeholpen aan het gereedmaken en den verkoop van dit Kerstnummer.

MANADO I.

Een zilveren feest.

Op 20 November l.l. was het 25 jaar geleden, dat de Brigadiers Loois te Batavia in het huwelijk traden. Deze gebeurtenis hebben wij op Zaterdagavond op nuttige en aangename wijze in ons korps herdacht. Kapitein Luitjes, die de leiding had van een en ander, sprak de Brigadiers toe naar aanleiding van een toepasselijk bijbelwoord, terwijl de jubilarissen zelf ook dankbaar gevaagden van den langen tijd, dien zij naast elkaar in den dienst van God en het Leger hebben mogen werken. Nadat deze korte dienst beëindigd was, werd het verdere van den avond onder gezelligen kout, afgewisseld door muziek en zang, doorgebracht. De zaal was gezellig versierd en de vele bloemstukken getuigden van de genegenheid der gevers voor de Brigadiers. Onder de aanwezigen was ook zijn edelachtbare, de burgemeester, en de predikant van Manado.

Eenige als Tirolertjes verkleede kinderen zongen het „zilveren bruidspaar” een toepasselijk lied toe, wat zeer in den smaak viel. Het was een aangename avond, dien wij niet licht zullen vergeten.

V. J.

Corr.

MALANG.

Nelly Braun, een der Jong-Soldaten bevorderd tot Heerlijkheid

Zaterdag 11 December bereikte ons het bericht over het heengaan van een onzer Jong-Soldaten, Nelly Braun. Slechts kort was zij ziek, doch ook op haar ziekbed, was zij een zegen voor allen, die in haar nabijheid kwamen. Het was, omdat Nelly reeds vroeg den Heiland had leeren kennen en liefhebben. Wanneer wij haar vroegen, hoe het ging, zeide ze: „Volgende week ben ik beter”, ofschoon de ouderen wel zagen, dat niet veel hoop op beterschap bestond. Gods wegen zijn niet onze wegen: Hij nam deze lieve kinderziel tot Zich en ofschoon zij pas tien jaar oud was, kon zij met zekerheid zeggen: „Ik ga naar den hemel”.

Den volgenden dag hebben wij haar uitgedragen op echte Legerwijze. De stoet werd voorafgegaan door de Legervlag, terwijl aan beide zijden der koets de Korpskadetten en Jong-Soldaten liepen, allen met witte bloemen in de hand. Daarna volgden de kinderen van de Zondagsschool en de familie van Nelly.

Bij de groeve werd een mooie dienst gehouden. De kinderen zongen een lied en woorden van troost werden gesproken tot de groote schare, die van deze plechtigheid getuige was. Moge God de bedroefde familieleden zegenen!

DE DRIE PRINSEN

„Wat de meeste waarde had”

Een
modern
Sprookje

LANG, lang geleden was er eens een beroemde koning, die reeds oud en grijs begon te worden. Hij had drie zoons: Prins Proud (Hooghart) prins Charming, (Goedhart) en prins Great Heart (Groothart) genaamd. Het waren alle drie flinke, goede jongens en daarom was het moeilijk om te beslissen, wie de kroon zou moeten dragen,

als de koning eens kwam te sterven.

Prins Hooghart vond zichzelf heel gewichtig en hij stond dan ook kaarsrecht met den koninklijken standaard in de hand naast den troon zijns vaders, op den dag, dat de koning audiëntie verleende. Hij had blauwe oogen en zijn goudblond haar glansde in het zonlicht. De ministers meenden, dat prins Hooghart wel een geschikt koning zou zijn.

* * *

Prins Goedhart was bijzonder vriendelijk en er altijd op bedacht, iedereen goed te doen en gelukkig te maken. Gekleed in een roodfluweelen mantel, hield hij zijn bruingelokt hoofd fier omhoog en ging op den dag van de audiëntie van den een naar den ander met een vriendelijk woord en een lieven glimlach voor iedereen. Allen, die op bezoek kwamen bij den koning, meenden, dat prins Goedhart een beminlijk koning zou zijn.

* * *

Prins Groothart was de jongste en kleinste der drie prinsen en dikwijls viel het zijn vader op, dat hij heel veel verschilde van zijn beide broers. Zoo verwisselde prins Groothart b.v. eens op een dag zijn prachtig blauwzijden kleed voor het grove katoenen pak van den koe-jongen op de boerderij, „want”, zeide hij, „ik wilde eens proberen, of de kleeren van mijn vriendje mij ook pasten.”

Vaak gebeurde het, dat op den dag der audiëntie, die, zooals algemeen bekend was, toch de gewichtigste dag van het heele jaar was, prins Groothart nergens te vinden was. Meestal was hij dan op een zwerftocht met de kleine hofpages, of bracht hij een bezoek op de boerderij. Soms ook zat hij in het bosch en volgde met gespannen aandacht de bewegingen der vogels.

„De kleine zwerver, prins Groothart, zal nooit een goed koning kunnen worden,” meenden vele leden van de hofhouding en de koning zelf dacht menigmaal hetzelfde.

BEREIDHEID

vervolg van pag 1.

Zoo oppervlakkig beschouwd is er dus slechts een uiterlijk onderscheid tusschen de wijze en dwaze maagden: het gebrek aan olie. Toch zit het onderscheid dieper. Er bestaat nalatigheid in het geestelijk leven. Nalatig wordt men, wanneer de belangstelling gaat verflauwen; belangstelling voor een zaak gaat verminderen, wanneer andere dingen de opmerkzaamheid boeien. Als het geestelijke bijzaak geworden is kan geen innerlijke wasdom verwacht worden. Wij groeien steeds in een zekere richting. Is het niet, dat wij groeien in een geestelijke richting, dan is het in een andere, doch immer is het een groei naar den kant, waarheen ons verlangen ons trekt, daarheen, waarop wij ons het meest concentreeren. Wij kunnen wassen in zelfzucht, in traagheid, in ongerechtigheid, in nalatigheid. Wij kunnen zelfs zoo ver komen, dat wij het niet meer noodig oordeelen, olie in onze geestelijke lamp te hebben.

Waarom is de mensch zoo dwaas in zulk een toestand te geraken? Is deze dwaasheid niet gelijk aan blindheid? Het is wel mogelijk, dat wij voorloopig nog geen reserve-olie noodig hebben, dat het leven z'n gewonnen gang gaat en niets wat tragisch is ons overkomt, dat plotseling ons innerlijk leven op de proef stelt. Het is best mogelijk, dat wij met onze nalatigheid heel goed dit nieuwe Jaar doorkomen. Toch kunnen wij niet zonder innerlijke schade zoo voortleven. „Wie niet voor is, is tegen ons”, zeide Christus. Dat is de schaduwzijde van het beeld, die wij niet zien.

De lichtzijde trekt ons aan. De eenvoudige, rustige gang van den mensch, die innerlijk bereid, doelbewust, zonder naar links of rechts te zien, voortgaat, wekt in ons het verlangen het-

zelfde doel na te streven. Een feest wacht de ziel, die bereid is, een feest van onuitsprekelijke vreugde. Vreugde, die niemand nemen kan, want de gesloten deur beschermt de getrouwe en allen, die met haar feestvieren. Daarbinnen heerscht ook volkomen harmonie, daar heerscht eeuwig geluk.

Welk een schoon levensdoel heeft de Christen toch voor oogen! Hoe wijkt al wat zondig, kleinzielig en minderwaardig is terug en hoe dringen zich de nobelste gedachten en edelste verlangens naar een Gode gewijd leven, naar voren, wanneer de macht van deze innerlijke roeping opnieuw aan ons geopenbaard wordt.

„Ontwaakt ..... en Christus zal over u lichten!” zegt Paulus. „Zijt getrouw tot den dood!” roept Christus.

„Die overwint zal alles beerven!”

Deze en nog vele andere dergelijke stemmen doen zich in de stilte van onze ziel hooren. Het zijn ernstige woorden, toch zijn het woorden der liefde van Hem, die met smachtend verlangen uitzielt, of u en ik toch dat verheven doel niet missen.

GRIP TOCH DE KANSSEN.

Eens was er een schoone jonkvrouw, aan wie een der goede geesten een weldaad bewijzen wilde. Hij bracht haar naar een uitgestrekt korenveld en zei tot haar: „De korenaren worden in de handen van hen, die ze plukken, tot gouden sieraden; hoe grooter en voller de aar is, des te heerlijker wordt het kleinood. Gij moogt eenmaal door het veld gaan en zoeken, maar ge moogt niet één schrede terug doen.”

De jonkvrouw dankte den geest en trad het veld in. Onder het voortgaan zag zij menige groote volle aar. Maar zij plukte ze niet. Ten slotte werden de halmen al dunner, de aren mager en dor.

Mooie, volle aren zag ze niet meer. Dus ging ze verder, maar nu waren de aren geheel dor en leeg, en toen zij gekomen was aan het eind van het veld, had ze niets verzameld.

Op zekeren morgen, dadelijk na zonsopgang, toen de dauw als diamanten lag op de rose blaadjes der rozen en alles als met goud belicht werd door de eerste stralen der zon, riep de koning zijn drie zoons bij zich in de slaapkamer.

„Ik word oud”, zeide hij, „langzamerhand gevoel ik mij minder in staat om mijn koninkrijk te regeeren. Ik moet nu een van jullie kiezen in mijn plaats en daartoe wil ik je eerst op de proef stellen.

Prins Hooghart, prins Goedhart, prins Groothart, gaat dadelijk op reis, neemt alleen voldoende voedsel mee voor één dag en doorzoekt mijn rijk om datgene te vinden, wat de allermeeste waarde heeft. Wat dat is, moet ge zelf uitvinden, doch wie van jullie drieën het ook vindt, die zal mijn kroon dragen.”

Zoo gingen de drie prinsen op weg, om het meest waardevolle te zoeken. Prins Hooghart ging naar de hoofdstad van het rijk om te zoeken; prins Goedhart bezocht de omliggende kasteelen en burchten, doch prins Groothart ging weg van de stad en het Hof, het veld in. Het was een lange, drukke dag voor de prinsen. Toen het avond werd keerden zij terug naar het paleis, waar de koning hen opwachtte, gezeten op zijn grooten, schitterenden troon.

„Wie heeft mij datgene gebracht, wat op aarde de hoogste waarde bezit?” vroeg de koning.

„Ik heb het gevonden!” riep prins Hooghart.

„Nee, ik heb het!” zei prins Goedhart met een vriendelijken glimlach. De jongste prins zeide echter niets. „Wij zullen zien,” besliste de koning, „toont mij, wat ge gevonden hebt.”

Prins Hooghart haalde van onder zijn mantel een in goud gevat kistje. Toen hij het opende, straalde de glans van een honderdtal der kostbaarste edelsteenen den koning tegemoet. „Het is de schat van den oudsten gierigaard in uw koninkrijk,” vertelde de prins.

De koning nam het kistje met de juweelen in ontvangst en zette het terzijde, daarbij droevig het hoofd schuddend. Toen wenkte hij prins Goedhart.

Deze kwam naar voren en hield den koning een kostbaar stuk kant voor. „Een van de prinsessen heeft het eigenhandig gemaakt”, zei de prins, „en als zij aan het Hof gepresenteerd wordt, zal zij het zelf dragen.”

Voorzichtig nam de koning het kostbare kantwerk aan, doch schudde nogmaals het hoofd.

„Wat heeft mijn kleine prins Groothart gebracht?”, vroeg hij toen.

„Niets”, zei deze, terwijl hij beide ledige handen uitstreekte. „Ik had geen tijd om te zoeken. Op mijn weg ging ik eerst den zoon van den boer groeten. Zijn vader was ziek en toen heb ik hem den ganschen dag geholpen bij het ploegen, want de voren moesten gemaakt voor het zaad.”

„Kom bij mij, Groothart”, zei de koning. Hij nam de kleine hand van zijn jongen in de zijne. In de palm van die hand was een kleine, ronde, harde plek, juist waar ze het handvat van den ploeg den ganschen dag had vastgehouden.

„Prins Groothart heeft mij datgene gebracht, wat de hoogste waarde heeft”, zeide de koning, terwijl hij heel teer zijn vinger over de ruwe plek liet gaan. „Hij zal als koning de teekenen dragen van onzelfzuchtigen arbeid. Dat is het mooiste van alles!”

En zoo draagt prins Groothart de koningskroon, die hem nog wel veel te groot is op het oogenblik, maar zijn onderdanen vinden dat niet erg, want elken dag begint ze hem beter te passen.

Een Muizen-Avontuur.

„Ei, ei!” zoo sprak een kleine muis,
„Dat is nu eens een aardig huis!
Niet tochtig en niet vochtig,
Maar wel wat glad en bochtig,
Is dat voor mij daar neergezet? .....
En muis verdween — in een trompet!

Daar lag ze dra in diepe rust.
Van alles wat een muis maar lust,
Was ze in haar droom omgeven.
Dát was me een heerlijk leven!
Een overvloed van kaas en worst,
En melk voor 't lesschen van den dorst.

VOOR DE JEUGD.

Maar wat is dat? ..... De kleine muis,
Ze voelt beweging in haar huis .....
Hé, wat een toeteren en blazen!
Hé, wat een rommelen en razen!
Puuf! ..... tetteret! ..... daar vliegt de muis
Uit alle macht! ..... puuf! ..... uit haar huis!
„Wel,” zei ze, „'t huisje was niet vochtig,
Wat glad wel en heel erg bochtig,
Maar bovenal — verbazend tochtig!”

N. v. K.

HOOFDKWARTIER LEGER DES HEILS

JAVASTRAAT 16 — BANDOENG — JAVA

Verkrijgbaar:

Bijbels, liederenboeken, leesboeken, studieboeken voor Zondagsscholen, belooningskaartjes, teksten, platen, concordantie van Bredee en Trommius.

Weer voorradig:

Catherine Booth (L. d. H. Bibliotheek)	} f 0.55 per deeltje
Baas Abbott	
Brieven van den Generaal I en II	}
Gods handschrift onder de aarde	
Het Leven van Jezus	f 2.00
Helden uit het Oude Testament	„ 2.00
Leven, lieven, loven	„ 1.75
In het laaiende licht	„ 2.75
Het goede spoor	„ 1.00
Voetsporen van Christus	„ 2.30
Het komende koninkrijk	„ 2.30
Het beste voor het hoogste	„ 2.30

BENODIGDHEDEN VOOR ZONDAGSSCHOLEN EN KLEUTERKLASSEN

KOKOSMATTEN VAN IEDEREN VORM EN KLEUR, OP BESTELLING van f 2.50 en f 3.— per M² loco Semarang. Bestellingen worden opgenomen aan bovengenoemd adres of rechtstreeks aan de Kolonie voor Behoeftige Inlanders, Boegangan, Semarang.

FILIALEN: LEGER DES HEILS Kramat 18 Batavia-C.
LEGER DES HEILS Embong Malang 61-67. Soerabaja.